

Ondřej Hůbl

Hod mrtvou labutí

Druhé město, 2018

HOD MRTVOU LABUTÍ
Ondřej Hůbl

Ondřej Hübl

Hod mrtvou labutí

© Ondřej Hůbl, 2018
© Druhé město – Martin Reiner, 2018

ISBN 978-80-7227-409-3

HESLO

Jarmilka se dívala na televizi a jedla kostelecké párky. Na programu byly zrovna masité rty Aleše Cibulky, které se na okamžik zastavily v rozverném „Ó“, když se moderátor něčemu teatrálně divil. Někde hluboko v Jarmilčině podvědomí se obraz afektované tváře moderátora propojil s logem Kosteleckých uzenin v jeden výjev. Zřejmě proto si ani nedoposlechla další historku ze života Jiřinky Jiráskové, zhasla televizi a zívla: „Jaroušku, pojd' už si lehnout!“

„Ještě tady něco dodělám, Jarmilko. Něco tady píšu, běž do postele a já přijdu později.“

Ve vedlejším pokoji seděl spokojený důchodce, skláněl se nad obrazovkou počítače, měnil si brýle a něco kontroloval.

„A co tam tak pořád celej den datluješ? Budou tě bolet záda, hrbíš se u toho počítače jako školák. Už nejsi žádněj mladík!“

„Už to skoro budu mít, Jarmilko. Píšu heslo do Wikipedie.“

„Do čeho?“

„Do Wikipedie. To je taková encyklopedie na tom internetu. Už jsem ti o tom přece říkal.“

Jarmilka k němu přišla zezadu a hezky ho pohladila po pleši.

„A prášky sis vzal?“

Důchodce zachrastil pořadačem léků a dál něco psal.

„Samozřejmě, Jarmilko.“

„No já se radši zeptám, víš, jak na to zapomínáš,“ řekla stařenka. Už chtěla odejít, když ji překvapila zvláštní otázka.

„Prosím tě, kdy jsme to měli tu zlatou svatbu?“

„No před osmi lety přece, ted' nás čeká diamantová. A na co to potřebuješ?“

„Tady to dávám do tý Wikipedie: V roce 2008 oslavili zlatou svatbu... a tak dále.“

Jarmilka si vzala brýle a pohlédla na monitor: „Ty tam píšeš o nás?“

„Ano. O nás a o sobě taky trochu. Hlavně.“

„A to bude někdo číst?“

„Kdokoli, kdo si mě vyhledá.“

Jarmilka se zasmála. „Kdo by si nás vyhledával, Jaroušku?“

Stařeček se ale nesmál a vážně vysvětloval základní princip internetu.

„Ne nás, ale MĚ, Jarmilko. Zadá si moje jméno do vyhledávače a ono mu to vyplivne odkaz na tu Wikipedii. A tam bude všechno. Kdy jsem se narodil, třeba i to, kdy jsme se vzali, co jsem v životě všechno dokázal...“

Jarmilka mu sundala z očí brýle a láskyplně ho políbila:

„Ale ty jsi, Jaroušku, přece nic nedokázal, pojď už spát, ráno jdeš k tomu doktorovi.“

Jaroušek zaprotestoval: „Takže nedokázal, jo? A co ten zlepšovák v třiasedmdesátém?“

Jarmilka vzdychla: „To už je dávno, Jaroušku.“

Jaroušek se vymanil z objetí a začal prohledávat šuplík s fotografiemi.

„No a právě proto to musím uchovat pro příští generace. Já tam dám to čestný uznání i s tou fotkou se Štrougalem. Nevíš, kde je? Hledám ji celý den.“

Jarmilka se lekla. Samozřejmě věděla, jakou fotku má na mysli. Moc dobře si pamatovala, že ji v listopadu '89 ze strachu před vřavou revoluce rozstříhala. Zatvářila se ale nechápavě a zavrtěla hlavou: „Jakou fotku, Jaroušku?“

„No přece jak mi Štrougal předával to čestný uznání. To uznání mám už naskenovaný, ale tu fotku nemůžu najít. Přitom tady byla v šuplíku.“

Stařenka jemně zavřela šuplík.

„To už je tak dávno, že si to snad ani nepamatuju.“

Jaroušek se vrátil k počítači a pokračoval v práci.

„Tak já to tam dám zatím bez fotky. Ale kdybys ji našla, můžeš ji tam dát i ty, nechám ti tady návod, jak se to dělá.“

Jarmilka se usmála, ale myslela si své. Odešla do ložnice, lehla si a těšila se na zítra. Půjde na kafe za Jiřinou, něco nakoupí, v Lidlu měli akci na vepřový... Ne, udělám radši králíka, toho má Jaroušek radši. Pak by si mohla nechat udělat novou hlavu, fialový přeliv se už vytrácel. Koukla na hodinky a ještě na chvíli zapnula televizi. Na Šlágru našťestí dávali Evu a Vaška a to ji dokonale uklidňovalo.

Jaroušek ještě chvíli něco kutil u počítače, popsal na papír krok po kroku, jak zadávat heslo do Wikipedie, usmíval se a myslel na to, jak bude slavný.

Po každém, Jarmilko, zůstane nějaký odkaz. Po každém, i po mně.

Stařík opatrně zkontroloval, jestli Jarmilka už spí. Slyšel z ložnice Evu a Vaška, slyšel i Jarmilku, jak si s nimi pobrukuje. Ještě musí chvilku počkat. Nalil si slivovici a vzpomínal, jaká to byla ve třiasedmdesátém velká sláva. Lubomír Štrougal mu pevně tiskl ruku a děkoval jménem celé KSČ. Dostal za to i pěkné peníze, mohl si koupit motorku, na které pak s Jarmilkou projezdili celé Československo. Jo, to byly časy! Tenkrát mohli do Tater, do Špindlu, do Varů, kam chtěli! Na všechno měl obyčejný člověk peníze, a když ne – odbory mu přidaly nějakou poukázku, když se snažil v práci. Ne jako

dnes, za důchod se nedalo důstojně žít, v lázních nebyl už deset let! Kurvy jedny, však já vám ukážu, kdo je Jarda!
Když z ložnice uslyšel spokojené pochrupkávání, věděl, že přišel jeho čas. Potichu vytáhl pistoli, ke které v třiasedmdesátým vymyslel a nechal patentovat lepší závěr, nabil ji a odešel do hospody. Jeho heslo na Wikipedii brzy vykazalo obrovský nárůst sledovanosti.

Jaroslav Nitěnka

Narození 6. 6. 1936, Humpolec

Úmrtí 6. 9. 2016, Světlá nad Sázavou

Život: v roce 1973 oceněn státním vyznamenáním

Za vynikající práci

Dne 6. 9. 2016 zastřelil při masakru známém jako Střelba ve Světlé 9 osob a poté spáchal sebevraždu. Motiv jeho činu nebude nikdy objasněn.

HOD MRTVOU LABUTÍ

*Hybnou silou značky je její dynamický duch
a silný optimismus.*

Garnier

1

Nikol se ráno probudila s mírným zbytkovým alkoholem v krvi a zkontrolovala, kolik má na Facebooku lajků. Večer na dotočné si udělala selfie s jedním zahraničním režisérem, se kterým teď točili reklamu pro Garnier, a život se jí proto zdál skvělý. Bydlela na Letné v prostorném a prosluněném bytě, měla zajímavou práci v mezinárodní produkční společnosti a za manžela bezvadného kluka, který jí dával dostatek volnosti i peněz.

Byl to možná ten zbytkový alkohol, co v ní vyvolal představu, že si zajde do kavárny a cestou obdaruje prvního bezdomovce padesátikorunou. Když se všichni nemůžou mít tak dobře jako já, musím to někde vrátit, uvědomila si Nikol a hned si připadala, že tak trochu zachraňuje svět.

Lajků bylo 23. Ne, 233! Cože? Super! Appka na kvalitu spánku jí ukázala, že spala jen na 37 procent a v noci udělala 12 653 *steps*. Co to je, nevěděla, ale trochu jí to zkazilo náladu. Graf spánku byl kostrbatý, asi jak se v noci převalovala, když se jí chtělo trochu zvracet. Dívala se do stropu, byl krásně bílý.

Její muž byl už dávno v práci. Kontroloval novou várku Letenského svrchně kvašeného ležáku typu India Pale, pro který vymyslel světácký název *Single Hill Pale*, nechal udělat

cool fousatou etiketu a pěknou webovku, ale byl to spíše *fail* než pale. Na Facebooku to sice lidi lajkovali docela dost, ale když se toho někdo náhodou napil, tak vůbec. Debilní Česi! Stále slopú tie svoje sračky a na dobré pivo nemajú bunky. Ale ja ich naučím, myslel si Peter a ještě přichmelil. Tedy dříve než přichmelil, vykonal ještě něco mnohem důležitějšího než samotný proces kořenění piva: naaranžoval pytlíček japonského chmele tak, aby bylo vidět japonské logo, vzal do jedné ruky hrst pivního koření a do druhé svůj iPhone, udělal selfie, fotku projel retrofiltrem a poslal na Instagram s popiskem: *Moje první chmelie*. Samozřejmě se smajlíkem. Zhruba za minutu měl první lajk.

Byl to jeho kamarád Jirka Hemza, dříve ne moc úspěšný herec, dnes street umělec, performer, kavárník a facebookový mudrc. Zanedlouho se na stránce objevil i jeho komentář, který z jemně vyjádřeného obdivu pomalu přecházel do nářku nad českým národem:

Tak tahle práce by mi voněla jako žádná jiná... Kamarád chmelie svůj skvostný letenský ležák a já si říkám, kde jsou všichni ti šikovní Češi, ta sůl naší země? Kam zmizeli? Odešli spolu se sudetskými Němci?

Komentář měl okamžitě lajků víc než dost a za ním se začaly kaskádovitě objevovat další žalmy kosmopolitních *followerů*, kteří se styděli za to, že jsou Češi.

Popravdě řečeno — Peter vůbec pracovat nemusel. Jeho otec byl jedním ze slovenských miliardářů zbohatnuvších na přesunech státního majetku (který poctivě spravovali) do soukromých rukou (které byly jejich) přes nedohledatelnou společnost na Kypru. Peter vystudoval prestižní zahraniční školu, ale protože se nikde jinde neuplatnil a přátele si

na škole nenašel, zakotvil nakonec v Praze, kde se snažil vymanit z vlivu tatínkových peněz. Pokusil se tedy udělat něco, čemu se dříve říkalo rozjet firmu, dnes tedy po slovensky — *start-up*. Potíž byla v tom, že tomu můžete říkat, jak chcete, ale pokud umíte hovno, rozjedete tak maximálně výrobu hajzlpapírů. Což ale nebyl jeho případ.

Nešlo mu to, s každou várkou bylo jeho pivo horší a horší, ale naštěstí brzy našel dobrého investora z Ameriky. Že to byl jeho táta přes nějaký rizikový investiční fond, to Peter nevěděl, a proto se cítil ještě více povolán k tomu, naučit ty české zaprděnce pít něco výjimečného.

Děti zatím neměli. Byla to škoda, protože Peter by byl zcela jistě skvělý prototyp moderního otce — určitě by měl *sviště*, kterého by nosil v šátku, přebaloval, utěšoval, mixoval biokašičky, a kdyby na to už byla nějaká šikovná aplikace, tak by jistě i kojil. Ostatně splňoval i další charakteristiky světáckých Slováků žijících v Praze. Například nikdy nejedl housku, ale *ciabattu*, místo špaget si dával *pastu*, a když bylo jídlo chutné, bylo spíš *yummy* než prostě dobré.

Chmelie se ten den rozjelo po síti a v Petrově sociální bublině na netu dál sbíralo lajky.

— 2

Nikol se přestala dívat do stropu a začala hledět do blízké budoucnosti: z diskrétní vzdálenosti viděla sama sebe v kavárně, jak se rozhoduje, jestli si dá Etiopii nebo Peru (obě kávy měly něco do sebe), a nebyla si jistá, jestli má mít na

sobě volné lněné kalhoty a tričko, nebo nějaký oděv z období pozdní batiky. Nakonec se rozhodla pro lněné kalhoty (pohodlná skromnost) a etiopii (vyšší kyselost a lepší hodnota *fair trade*).

Seděla tedy v kavárně, před sebou tenoučký MacBook Air a odpovídala na všechny komentý a lajky. Do práce dnes naštěstí nemusela.

Sluší vám to s rejžou ☺

Co blbneš, to je jen práce ☺☺

V podobném duchu byly víceméně všechny komentý a odpovědi na ně. Takové jsou sdílené životy. Prázdné samy o sobě, ale plné emotikonů.

Do kavárny vešel bezdomovec. Chvíli okouněl a čenichal, jestli by mu tady někdo něco nedal zadarmo. Spolu s ním se dovnitř vplížil i nefalšovaný biozápach. Nikol si vzpomněla, že chtěla ráno někoho potřebného obdarovat, sáhla do kapsy pro padesátikorunu, ale pak si to rozmyslela. Došlo jí, že by se s ním pak musela chvíli bavit, a na to teď neměla náladu. Chtěla někomu pomoci, to ano, ale pomoci tak nějak sterilně. Proto počkala, až bezdávka vyhodí ven, a hned potom poslala z Petrovy kreditky pětikilo na účet Člověka v tísní.

Že už má dopito, se dozvěděla od dívky s dredy, která tu byla jen na brigádě. Ve svém hlavním čase studovala gender studies na Fakultě sociálních věd UK a čekala ji bezstarostná budoucnost v neziskovém sektoru:

„Dáte si ještě tu etiopii? Zapomněla jsem vám říct, že zakoupením této kávy pomáháte opravovat synagogu etiopských Židů.“

„Ráda.“

Dobro opět zvítězilo. Dívka s dredy odešla a posunkem naznačila druhému baristovi, že konzumace u stolku bude pokračovat a že tedy wi-fi ještě nemá vypínat. Zas taková charita nebyli, aby tady někdo sosal wi-fi zadara.

Nikol dál odpovídala na komentáře, když jí na Messengeru blikla něžná zpráva od Petra, samozřejmě v jeho mateřském jazyce:

Na hangover odporúčam pho bo tai, ve 12 our place v tržnici, ok, honey?

Ok.

Setkali se ve frontě u stánku č. 22, což byla vyhlášená vietnamská restaurace. Had lidí čekajících na polévku a jarní závitky se točil až k dalším stánkům, ve kterých se prodávaly pestrobarevné nesmysly. Spiklenci chuti na sebe vědoucne pomrkávali a nesnesitelně pomalu se sunuli k okénku. Čekal tam s nimi i Hemza.

„S tímhle prostorem bych chtěl někdy něco udělat..“ rozhlédl se a promnul si vous. Tím *prostorem* měl na mysli celou holešovickou tržnici a tím *něco* nemyslel vůbec nic, ale to nikdo kromě něj nevěděl.

„Byly by tady fajn komunitní sdílený ateliéry mladejch umělců, vid?“ chytila se Nikol na háček.

Hemza svraštil obočí, podíval se do dále a vrásky na čele prozrazovaly, že to vůbec není tak jednoduché:

„Já teď žil chvíli v New Yorku a..“ začal, aby dodal svým slovům váhu, a pak zcela logicky pokračoval s něčím, co s tím vůbec nesouviselo: „...spíš bych to viděl jako takovou poctu zabitýmu dobytku, víš? Tohle byla dřív jatka. Takový

setkávací místo pro vegany i masojedy, třeba...“ řekl Hemza, moudře pokýval hlavou a posunul se ve frontě.

„Ale to jsou jenom takový první nápady, neberte mě vážně, já si vždycky v neděli sednu a snažím se tak nějak uzavřít týden a pokouším se zapsat takových pět okamžiků, situací, kdy jsem cítil nějakou obzvláštní náležitost, vděčnost. Prej se to pak víc fixuje v mozku. A je to ozdravný,“ zacitoval homosatyry svůj týden starý status z Facebooku a konečně na něj přišla řada.

„Závitok a pho bo tai lan.“

„Ano pané, chilli tady máš, jó,“ odpověděl usměvavý Vietnamec, aniž tušil, že v Hemzově mozku se právě rozhoduje o osudu jeho podnikání tady v holešovické tržnici.

Peter a Nikol si dali to samé, udělali společné selfíčko (Peter a Nikol se smáli, Hemza zůstal moudře zamyšlen, hledě někam za horizont běžných událostí) a každý k němu napsal jiný text.

Peter: *The best of Holešovice, miss China town in NYC.*

Nikol: *S mým klukem a básníkem pražských ulic Jirkou Hemzou řešíme budoucnost holešovický tržnice, Praha se má na co těšit!*

Hemza: *Stánek č. 22. Vždy, když si tady dávám tu lahodnou polévku, nemohu nemyslet na oběti války ve Vietnamu. Modlím se za ně... Kdy se už náš prezident přestane lísat k těm komunistickým pohlavárům? Pište.*

Na jejich posty ještě nestihly dopadnout první lajky, když k jejich sezení připlul obrovský černý měsíc. Byla to hlava Fredericka Rémyho, mladého nadějného politika, který svou kariéru vybudoval na tom, že vypadal jinak, a tvářil se, že to

je normální. Některým voličům (hlavně prvovoličkám 18–22) to ale evidentně stačilo. Byl zastupitelem v Ústí, ale studoval v Praze.

„Ahoj parto, jdete večer?“

„Jé, ahoj Fredy, co je večer?“

„Vy to nevíte?“

Fredy chvíli znejistěl — nevyškrtli je z *Události*? To by bylo trapný. Ale nedal na sobě nic znát a risknul to: „Jindra má zasnuby s Vaškem a je to spojený s oslavou toho návrhu zákona, kterej by měl konečně umožnit homosexuálům adoptovat děti!“

Křup! V tu chvíli se ozvalo rozbití skla.

„Mazal tov!“ vykřikl Hemza a všichni to okamžitě vysdíleli.

Ne, nikdo je nevyškrtl. Teď už stačilo jen zmáčknout tlačítko *Účastním se Události* a jejich program na večer se zbarvil všemi barvami duhy.

3

Every time you see a rainbow, God is having gay sex :)

Trička s tímto rozverným nápisem šla na večírku na odbyt. Zakoupením každého z nich jste přispívali na začleňování homosexuálů nakažených virem HIV do armády a zároveň se hlásili ke třem smrtelným hříchům. Co víc si přát? V pekle je prý teplo.

„Kdo jsem já, abych soudil...“ zopakoval Hemza geniální výrok Svatého otce, papeže Františka, větu, po které v očích konzervativních katolíků dobrovolně rezignoval na hlavu

katolické církve, a zakoupil si trička hned dvě: jedno na běžné nošení, druhé do dražby. Výtěžek chtěl věnovat na budování mostu mezi církvemi a neziskovými organizacemi bojujícími za práva věřící LGBT komunity. Kde a na jakých základech měl ten most stát, to nikdo nevěděl, ale potlesk si podle všeho zasloužil a taky se ho dočkal.

Pak ho ale napadlo něco mnohem lepšího. Přistoupil k Vaškovi s Jindřichem a podíval se na ně dlouhým pohledem.

„Víte, kluci, že mám pro vás takový nápad?“

„Povídej, Jiří, myslíš, že by se dalo nějak napomocť, aby ten zákon nakonec prošel?“

Hemza se dramaticky odmlčel a po chvíli tiše dodal: „No já jsem sirotek a...“

„Ježiš, to nám je s Vaškem moc líto...“

Hemza se vymanil z láskyplného objetí obou registrovaných přátel a pokračoval: „To je v pohodě, máma je mrtvá už dlouho a s tátou jsme měli stejně dost komplikovanej vztah. Ale kdybychom založili takovou iniciativu na Facebooku, s možností podpisů, tak možná...“

„Takovejch už je a nic, žádnej efekt.“

„No bylo by třeba zajímavý, kdybychom vyhlásili, že jste mě adoptovali. Že s váma budu šťastnej. Že chci já, že vy chcete taky... Tím upozorníme na absurditu toho, že ten zákon ještě nikdo nepodepsal, rozumíte? Že každěj má právo — do prdele — na adopci! Vždyť i knížete adoptoval jeho strejda, ne? Prostě mě kluci adoptujte, klidně tak, jak se to dělá na dálku, a pojedje to samo!“

Vašek s Jindrou mlčeli, protože cítili, že na ně dopadá síla tohoto jednoduchého nápadu. Hemza je nechal o samotě, aby si to dobře promysleli, a vydal se hledat Petra. Propletl se

klubkem štíhlých vyholených mužských těl a u stolku s jídlem uviděl svého kamaráda.

„Kde je Nikol, tvá krásná žena, příteli? Abych se přiznal, chybí mi zde trochu opravdového ženství,“ zeptal se Hemza osamocené Petra a trpělivě čekal, až dožvýká gumovou kalamáru, pro svůj tvar tolik oblíbené jídlo na dnešním *gay friendly* večírku.

„Ale vieš, je *sick*, mala problémy s týmto, ako sa to po česky, *so stomach*.“

„Se žaludkem? Ale to je mi líto, Peter..“ zatvářil se snad až příliš účastně Hemza, a svou grimasu proto raději změnil na rozverného čertíka: „Jestli ona náhodou není v pozeňnaném stavu, ty draku!“

Peter se srdečně zasmál, protože věděl, že to nemůže být pravda, a hned se o tento *joke* podělil s Nikol, která v ten samý okamžik zvracela doma na toaletě se záchodovou štětkou od Philippa Starcka v ruce.

Nikol se ale vtipu nezasmála. Jednak jí to nedovolovaly žaludeční šťávy, které ji dráždily v nose, a zadruhé se její pohled upíral na těhotenský test. Byly na něm dvě čárky.

„Já jsem taková kráva!“ litovala se Nikol a možná ani sama netušila, že to bylo ten den poprvé, co měla v něčem pravdu. Být těhotná s hochštaplerským americkým režisérem, to opravdu žádné terno nebylo. Před dvěma lety by to možná ještě brala, ale miliardy Petrova otce byly dostatečně pádný důvod zpytovat svědomí. Přesně věděla, kdy se to stalo. Ne teď na dotočné, to si dávala pozor. Na obhlídkách v Brně víc než před dvěma měsíci. Co teď?

Zatímco zoufalá Nikol plakala, uvnitř jejího lůna docházelo k zázraku. Už to nebyl žádný chaotický shluk buněk.

Děťátku rostly horní i dolní končetiny, a i když bylo ještě malinké, vyvíjely se uši, oči, mozek a srdce. Bylo to její první těhotenství a... také první plánovaná vražda.

Ostatně – všechno je jednou poprvé.

4

Když Nikol odcházela z diskrétní interrupční kliniky, cítila se prázdná. Ujišťovali ji, že zákrok bude zcela bezbolestný. Tím ale zřejmě mysleli jen tělo. Část její duše byla vysáta spolu s plodem a odešla... kam vlastně? To nikdo neví. Ani potratová komise.

Emotikon pro potrat tehdy ještě nebyl vynalezen, a tak byla Nikol nucena sdílet svůj stav pomocí utrápeného nesmajlíku. Zašla do své oblíbené kavárny na Letné, kde si tentokrát objednala guatemalu, a tím pádem přispívala na obnovení pohanských svátků.

I na její vkus ale byla káva příliš kyselá. Nikol nevěděla, co má dělat. V normální kavárně by si doobjednala cukr a mléko, ale tady? To nepřicházelo v úvahu. Věděla, že by se jako znalkyně kávy u majitelů totálně znemožnila, asi jako kdyby ve veganské restauraci žádala párky s majonézou. Jé... Párky s majonézou... Tato představa ji natolik rozhicovala, že na chvíli překryla potratovou rozmrzelost a dostala opravdovou chuť na párky. A klidně s majonézou! Kafe ani nedopila, urychleně zaplatila a zdrhla do blízké restaurace Hot Dogs.

„Přání?“

„Salát,“ vyslovila se překvapivě Nikol.

Zklamaný prodavač vložil párek zpátky do ohříváčku a natrhal nějaké lupení. Nikol se po chvíli začala zvolna pást a pro salát zvolila na Instagramu melancholický filtr Moon.

Doufání, že se nějaká kamarádka brzy ozve, se proměnilo v lidský dotyk na zádech.

„Ahoj.“

Stál nad ní její bývalý přítel David a prohlížel si ji.

„Dlouho jsem tě neviděl, jak se máš?“

„Ježiš, ahoj, dobrý! Super, teď dokončujeme Garnier pro celou Evropu, takže trochu fofr, víš.“

„To vidím,“ kývl hlavou směrem k rozepsanému statusu na Facebooku.

„Nechceš mi říct, co ti je?“

Nikol nechtěla, a tak mu všechno řekla.

David ji poslouchal a vzpomínal, jaké to bylo, když spolu chodili. Sbalil ji tenkrát v DOXu, když tam hráli s kapelou na jedné podivné vernisáži: Místo uměleckých objektů tam byli vystaveni živí lidé s obojky pro psy, kteří se podle nějakého klíče přemísťovali galerií po čtyřech, navštěvovali se v různých psích boudách, kde se vzájemně očichávali. Všichni ti lidé byli z nějaké malé moravské vísky a autorka tohoto konceptu rozdávala osobně všem účastníkům papírové pytlíky na psí exkrementy, na kterých byl napsán nějaký umělecký manifest.

Nikol tenkrát pomáhala zajišťovat produkci této zvláštní performance a s Davidem se shodli, že modernímu umění stále ještě nerozumějí. Utekli spolu ven a zbytek večera

trávili v zakouřené čtyřce, kde jim bylo mezi obyčejnými lidmi nejlíp. Tehdy byla ještě studentka a svět pražských umělců jí byl příliš vzdálený, ještě nevěděla, že se jí určité věci líbit musí, jinak se navždy vyčlení z komunity těch, kteří se cítí být elitou.

„Takže sis to nechala vzít.“

„Jo.“

„Jakej to je pocit?“

„Myslíš jakej je pocit podvádět manžela, nebo někoho zabít?“

„Nekřič na mě, chci ti pomoci...“

„Promiň,“ rozplakala se Nikol a pokračovala: „Je to hrozný. Je to strašný. Jako by ti vyrvali z těla... já to nedokážu... popsat... jenom vím, že je to úplně špatně. To je jediný, co vím, je to špatně...“

David jí utíral slzy. „Všechno se dá napravit, Niky, neboj, všechno bude dobrý.“

„Myslíš?“ vzhledla k němu, oči plné naděje.

„Jo, prostě — udělalas hroznou věc, to jo, ale zkus udělat něco jinýho, něco dobrýho... vykonej něco. Obětuj se pro něco dobrýho a pomůže ti to.“

Nevěděl, že dřív se tomu říkalo pokání, ale zdálo se, že ji tím uklidnil. Pak si spolu ještě vyměnili pár nicneříkajících vět a každý se vydal svou cestou.

5

„Tady si sedněte a počkejte na pana doktora, bude se vám za chvíli věnovat.“

Nikol poslechla sympatickou sestru a položila se na pohodlnou lenošku. V ordinaci psychoanalytika byla poprvé. Na stěnách visela spousta obrazů různých autorů i stylů — od reprodukcí známých snových scén Salvadora Dalího přes klasické rytiny, ale byly tam třeba i znepokojivé koláže od Jana Švankmajera. Přímo naproti jednomu z takových obrazů nyní poloseděla-pololežela a dívala se na zvláštního tvora sestaveného z různých obrázků starého přírodovědeckého atlasu. Na první pohled vypadal jako slon, ale místo uší měl motýlí křídla, vrchní část hlavy tvořila lidská lebka, na jejímž vrcholku seděl klobouček z ulity plže, spodní část hlavy tvořil opičí obličej a pod ním plulo tělo medúzy. Lidské nohy byly určitě z anatomických stránek o svalech a chobot, který znázorňoval zároveň i penis, to byla zřejmě škrkavka. V Nikolině mozku obraz spustil řadu nechtěných asociací.

„Nebojte, nebudu se vás ptát, co na tom obraze vidíte,“ ozval se příjemný hlas. Ani si nevšimla, že doktor už ji dlouhou dobu pozoruje. Jako v americkém filmu měl i on linkovaný bloček a pero, kam si mohl zapisovat její odpovědi na své všetečné psychoanalytické otázky.

„Raději mi řekněte něco o sobě,“ vyzval ji a otočil malými přesýpacími hodinami.

Nikol sledovala zrnka padajícího písku a napadlo ji, že se ho nejdřív zeptá, na kolik vyjde jedno zrnko, když má

doktoru taxu deset tisíc na hodinu. Doktor se zasmál, Nikol konečně taky.

„To je zajímavá otázka. A mohl bych se vás zeptat, kolik na vašich hodinkách stojí jedno otočení vteřinové ručičky?“

Doktor, můžeme mu říkat třeba *Eisenstein*, byl chytrý a zábavný. Nikol se podívala na své vintage look Rolex, které jí přivezl Peter z Londýna.

„Nevím, kolik stály.“

„Myslím, že tyhle se pod osm tisíc liber sehnat nedají. Dárek?“

Nikol se konečně rozpovídala o svém vztahu s Petrem. Doktor si pečlivě dělal poznámky, rolexky i přesýpačky mezitím odměřovaly drahocenný čas.

„Milujete ho?“

„Myslím, že jo...“

„Ale proto tady nejste, že? Ví o tom?“

„Dozví se to z výpisu z kreditky, takže jo, vlastně o tom ví, i když o tom ještě neví.“

Na tohle doktor čekal.

„Mýlíte se. O tom, co bude nebo nebude vědět, rozhodnete jen vy sama. Moje ordinace je zároveň i taková malá galerie. Takže pokud chcete, na konci sezení si můžete koupit obraz a fakturu dostanete na něj. Na výpisu z účtu může být jak galerie, tak ordinace. Funguje to bezvadně.“

Na svůj nápad byl doktor náležitě hrdý. Umožňoval mu chtít přemrštěné částky za to, že si bohaté dámy konečně s někým popovídají a že spousta mladých umělců najde svou cestu na stěnu nějaké přepychové vily.

„Takže o tom vědět nemusí...“ pochopila Nikol.

„Nemusí. A o čem ještě nechcete, aby věděl?“ zeptal se vážně doktor a odložil linkovaný bloček.

Nikol se rozplakala a konečně mu pověděla, jak mizerně se cítí po přerušení těhotenství. Nebyla první, kdo sem přišel s tímto problémem, a doktor věděl, co jí předepíše. Jen jí to nechtěl dát hned. Na tohle měl instinkt. Byl si jistý, že mladá paní přijde i na další sezení.

Přesýpací hodiny cinkly a Nikol se posadila. Podal jí kapesník, aby si mohla osušit oči, a zároveň jí nabídl vodu Evian. Vděčně se usmála, otevřela kabelku a vytáhla peněženku.

„Ne, prosím vás.“

Účastný pohled, to on uměl dobře.

„Teď nic platit nemusíte. Víte co? Zatím si vezměte tyto prášky na uklidnění...“

„Já myslela, že léky může předepisovat jen psychiatr!“
přerušila ho Nikol.

Doktor se usmál a podal jí krabičku s medikamenty: „No úplně legální to není, ale nebezpečné taky ne. Když budete chtít, přijďte příští týden a popovídáme si znovu, teď už budeme přesně vědět o čem. Určitě najdeme řešení, nebojte. Berte to ode mě jako přátelské gesto, váš příběh mě... dojal.“

Doktor pohnutě polknul, to taky velice dobře uměl.

Nikol se jemně pousmála a podívala se na něj smutnými očima. To zas dobře uměla ona: „Pane doktore a nešlo by to dřív? Mně je tady opravdu dobře.“

Doktor, nyní již *Silverstein*, nešťastně vzdychl a teatrálně se podíval do diáře.

„Je mi líto, mám to úplně plné... I když, počkejte, něco mě napadlo. Sestři!“

Otevřely se dveře a dovnitř vešla sympatická sestřička.

„Ano, pane doktore?“

„Ta paní Sobotková... potvrdila to už na zítra, nebo ještě ne?“

Ani velmi všímavý pozorovatel by teď nepoznal, že šlo o smluvený signál.

„Myslím, že ještě ne, ale přeci jen je to manželka premiéra, tak nevím jestli...“

Doktor mrkl na Nikol.

„Víte co? Zavolejte jí hned teď a omluvte se, že už ten termín volný není, že tady máme naléhavější případ.“

Nikol se nyní cítila jako královna.

„Takže napište si tady mladou paní na zítra ve dvě, ano?“

Sestřička poslušně odešla a Nikol se chabě začala doktorovi omlouvat a říkat, že to dělat kvůli ní nemusel, že by určitě počkala, a tak dále.

Doktor se jí pevně podíval do očí: „My rozdíl mezi pacienty neděláme. Těším se na shledanou zítra!“

Jakmile nešťastná Nikol odešla, doktor si projel záznam z kamery, aby zjistil, na jaký obraz se pacientka před chvílí nejvíce dívala. Speciální počítačový program z ní sňal pohyby očí a chytrá aplikace vyplivla celkem čtyři jména autorů a stylů, které by se jí mohly líbit. Doktor v duchu počítal, projížděl internetové aukce umění a za chvíli si zavolal švarnou sestřičku. Přišla hned.

„Tak co, doktůrku?“

„Hele, koťátko, mazej koupit do antiku Konůpka, nějakou grafiku od něj, tak do tří čtyř tisíc max, víc za to nedávej, jo? Tak pusu a šup šup! Dělej! Dnes už nikoho nepřijímám. Jo a víš co ještě? Dolej do těch evianů vodu, už zase dochází.“

Sestřička se vrátila s mírně depresivní grafikou Předkové na mostě. Doktor si ji prohlédl a docela se mu líbila.

„Kolik?“

„Dva a půl.“

Částka ho více než potěšila a poslal jí vzduchem polibek. Obraz mu teď připadal mnohem atraktivnější. Grafika znázorňovala jakési chlupaté, neurčité postavy na kamenném mostě, které mezi sebou bojují. Jedna jasně vítězí, brutálním úderem právě sráží druhou postavu k zemi. Prohrávající už je v záklonu a z výrazu jeho podivné tváře cítíme žal, bolest a smrt. Ostatní postavy je tiše pozorují z uctivé vzdálenosti. Je jasně slyšet, jak mlaskají, mručí a spokojeně chrochtají. Doktor ke grafice po zbytek odpoledne vymýšlel psychoanalytickou příhodu a už se těšil na novou pacientku.

Když druhý den vešla Nikol do ordinace, na stěnách visely stejné obrazy jako včera, jen naproti lenošce už nevisel surrealistický Švankmajer, ale jakási podivná grafika, která se jí nějakým zvláštním způsobem líbila. Lehla si a psychoanalýza mohla začít.

Doktor se při rozhovoru dostával stále hloub a hloub do jejího podvědomí, až ji vysvlékl úplně celou, jako když se loupe cibule. Nikol se cítila mizerně, obnažená duše bolela, ale ona věděla, že jí to pomáhá. Přesýpací hodiny cinkly, Nikol se posadila a znovu se zahleděla na obraz.

„Líbí se vám, Nikol?“

„Nevím.“

„Já myslím, že ano. Ale nevíte proč. Pokusím se vám to vysvětlit. Na obrazu vidíme v podstatě agresivní akt. Každý

normální člověk podvědomě fandí tomu, kdo dostává direkt a prohrává. Vidíte jeho výraz, vnímáte jeho bolest, vcítujete se do něj. Ovšem pozor! Tu grafiku autor pojmenoval Předkově na mostě. Co to znamená? Dochází zde k paradoxní situaci. Ten agresivní jedinec, ten, který vítězí, to je náš skutečný předek!“

Doktor se usmál a pokračoval: „Všichni jsme potomci té nejrychlejší a nejagresivnější spermie, že? Takže on a nikoli ten druhý. Čili: my fandíme někomu, kdo se mezi naše předky počítat nemůže. Vytváříme si falešnou představu, že svět by měl být lidský a méně krutý. Opak je však pravdou. Naši předci byli agresivní a byli méně lidští než jejich soupeři. Proto zvítězili, a proto jsme teď my dva tady a povídáme si. Vy se ale děsíte té agresivní části vaší osobnosti, že? Nikol, nebojte, každý se jí děsí. Ale pro ochranu vašich budoucích dětí, pro jejich potomky, pro ty, kteří o vás a vašem muži pak někdy v budoucnosti budou říkat: Jo, tohle byli moji předci — pro jejich bezpečí jste také musela učinit jistý agresivní akt. Zabíjete vetřelce, Nikol, ať se vám to líbí nebo ne. Stejně jako váš „předek na mostě“. Trpíte ovšem traumatickou poruchou a na to bude nejlepší, když se teď začnete o někoho starat. Vy jste silná, Nikol, ale víte vy vůbec, kolik je na světě slabých a potřebných?“

Během proslovu k ní doktor přisunul leták vyzývající k adopcím na dálku. Byl na něm smutný malý černoušek, který by tak rád chodil do školy, ale bohužel, na vzdělání nemá prostředky.

Nikol si ho vzala a pečlivě prohlédla. Teď už věděla, že když pomůže světu, pomůže i sobě.

„Tak co napíšeme na fakturu? Galerii, nebo psychoanalýzu?“
Další sezení už nebylo potřeba a on to věděl.

Nikol se usmála a za deset minut odcházela s letáčkem adopcí na dálku, pečlivě zabaleným Konůpkem (dárkem pro Petra) a cítila se vnitřně o mnoho lehčí. Vyjádřeno penězi — lehčí o čtyřicet tisíc. Jistou lehkost cítil i doktor — jak on se jmenoval? Ach ano — *Goldstein*.

Když ležela doma a čekala na manžela, zdálo se jí, že se na stropě objevila malá černá tečka. Vstala, podívala se znovu a pořádně, ale tečka zmizela.

6

Našli ho na on-line seznamu potřebných dětí. Částky na stránkách, které jí doporučil doktor, byly o mnoho vyšší než na ostatních webech nabízejících děti k adopci, ale to je neodradilo. Naopak — měli pocit, že pomáhají o to víc.

Nicméně hledání dalo docela práci, protože Nikol měla celkem jasnou představu, komu by měli pomoci. Zásadní bylo, aby neměl matku. Ona zabila své dítě a připravila ho o sebe, a sama sebe tedy chtěla dát někomu, kdo matku potřebuje. Aspoň nějak takhle jí to říkal doktor. Dále měl být z Afriky, protože s Petrem už dlouho plánovali cestu na černý kontinent (Etiopie, Keňa, Tanzanie) a takto mohli adoptovaného později navštívit. U kolonky postižení chvíli zaváhala, ale nakonec hrdě zvolila možnost *Zobrazit také*. Z různých fotek na ni smutně hleděly oči běloruských dětí (nechápala, proč by zrovna ona měla pomáhat Bělorusku) a rychle vyškrtla Evropu z nabízených zemí.

Zůstala tam Indie, Bangladéš, Laos, ale Afriky bylo kupodivu málo. Nakonec ale byla spokojená. Ani nebyl postižený.

Jméno: Odongo Muwanga

Stát: Uganda

Věk: 10

Rodiče: žije jen s otcem, matka zemřela při požáru

Škola: St. Nicholas Elementary School Mbale

Čím chce být: vojákem

Zájmy: fotbal, malování

O dítěti: Odongo je veselý chlapec. Je bystrý, ale velmi živý. Ve škole rád sportuje a kreslí hezké obrázky, převážně ženy (zřejmě citová touha po matce). Jeho oblíbená barva je červená. Učí se velmi dobře. Od školy bydlí 4 kilometry, chodí pěšky. Touží po kopačkách.

Poznámka: Odongo vyrůstá pouze se svým otcem, který je sezónní námezdní dělník. Jeho matka zemřela při požáru manufaktury. Otcovy příjmy stačí pokrýt základní životní potřeby, pokud ale Odongo nenajde adoptivního rodiče, bude muset začít pracovat také.

Bylo to jasné. Teď už stačí jen podepsat smlouvu a na Letné přibude další rodičovský pár. Uběhne několik měsíců, vymění se pár dopisů a začne puberta.

Peter se rozhodl na počest svého nového adoptivního syna udělat speciální várku svého ležáku, kterou nazval *Special HB Pale*, a uspořádal velkou oslavu, jako kdyby se mu opravdu narodilo dítě.

Na stolku uprostřed obýváku stála zarámovaná fotografie Odonga, vedle ní ležel obrázek s velkou červenou kytkou a fotbalovým zápasem, který Odongo nakreslil a poslal svým adoptivním rodičům. Přicházející dostávali lahve se speciálním ležákem a bylo jen na nich, kolik za pívko dají. Výtěžek byl samozřejmě určen na dárky pro Odonga a všem to přišlo *cool*.

Vašek s Jindrou kromě peněz věnovali Odongovi také dětskou obrázkovou knížku se srdcervoucím příběhem prince, který se zamiluje do krále z jiného království a navzdory všem překážkám a předsudkům zlých lidí a černokněžníka se spolu nakonec vezmou. Nikol kniha dojala a se slzami v očích děkovala: „Ježiš, to je krásný, kluci, ani nevíte, jak jsem ráda, že ten blbec na Hradě ten zákon nakonec podepsal...“

Všichni tři se chytili za ruce a strávili pár krásných vteřin v tichém usebrání.

„A kde je vlastně Jirka Hemza, náš milovaný syn?“

Všichni se tomu srdečně zasmáli, ale mysleli to vážně. Jirka byl teď skutečně jejich, facebooková iniciativa zabrala neuvěřitelně.

„Bez něj bychom to nikdy nedokázali, vid', Jindřichu?“ řekl Vašek a objal svého registrovaného přítele.

Oběma partnerům se zamlžila skla v transparentních brýlích a jejich změkklými těly projela vlna vzrušení.

V tu chvíli se na záchodě někdo pozvracel. Speciální ležák se opravdu nedal pít a bylo komické sledovat, jak se Letenští snaží nalézt okamžik, kdy se Peter nebude dívat, aby pivo někam nenápadně vylili. V květináčích už bylo plno, ale vázy

ještě skýtaly trochu volného objemu. Naštěstí jich tu bylo požehnaně – Nikol prostě byla vázový typ.

Ten, kdo se pozvracel jako první, byl Frederick Rémy. Přišel na party se svou novou přítelkyní, kterou včera sbalil v Café Altstadt, a nemohl si dovolit, aby ji dnes odradil kyselý zápach, který ho teď na toaletě doslova obalil. Naštěstí tu měli záchodový osvěžovač vzduchu, a tak ho zoufalý Fredy použil jako deodorant. Vyšel ven, usmál se svým neodolatelným způsobem a zamířil ke své studentce ve chvíli, kdy se na večírku objevil Hemza. Mudrce ovanul brutální lesní pach.

„Tahle vůně mi připomíná mou pratetu...“ zasnil se romantický kavárník a hluboko v podvědomí mu vykryštovala vzpomínka, jak mu jako malému chlapci kyprá dáma utírala posraný zadeček a pak ho k sobě láskyplně přivinula do mezikozního prostoru, kde to vonělo jehličím.

Fredyho mladá přítelkyně byla krásná studentka posledního ročníku gymnázia. Jako každá správná pionýrka, i ona se angažovala ve věcech veřejných a nechtěla zahálet ani tady. Měla s sebou petici za okamžité zastavení reklamní kampaně na výstavu Davida Cronenberga Evolution. Fredy jí zde pomáhal sbírat podpisy. Vzal si Petra stranou a vysvětloval: „Promiň, Peter, ale my jsme to téma museli tady otevřít. Hele, je to jako fakt nechutný, oni využívají smrt k propagaci nějaký blbý výstavy. S tím musíme něco udělat.“

„O čo ide, Fredy?“

„Oni maj reklamní poutač, ve kterým se roděj mouchy. Ty mouchy pak nalítavaj na tuhle červeně natřenou plochu

a na ní je lepidlo. Prostě se tam přilepěj a chcípnou. Na některých místech to lepidlo není a to pak tvoří ten nápis. Všechno ostatní je začerněný mrtvejma mouchama.“

„A čo je to za *event*?“

„No ten Cronenberg je režisér a natočil horor Moucha, tak asi proto. To musíme...“

Plesk! Fredy zabil na krku komára a pokračoval: „To musíme podepsat a zastavit. Já s tím jdu zejtra do televize.“

Peter chvíli nevěděl, co je špatného na tom, že se mouchy chytanou na mucholapku, vždyť je v létě budou stejně všichni zabíjet, ale nakonec se nechal přesvědčit a podepsal. Myslel jen na Odonga a už se těšil na výlet do Afriky. V kasičce se nastřádalo přes patnáct tisíc a malý Ugandan se tak mohl těšit na báječné rukodělné dárky z letenských hipsterských obchůdků, po kterých vůbec netoužil – kopačky to rozhodně nebyly.

Ten den počet ochránců much narostl geometrickou řadou a reklamní kampaň byla po zásluze zastavena. Její tvůrce, táta od dvou dětí, dostal padáka a ani neprotestoval. Od mládí to byl takový typ „mouchy, snězte si mě“. Dobro se zkrátka zastavit nedá.

Po vydařeném večírku Peter ještě stihl koupit zájezd do Keni (*Zažijte safari s velkou pětkou a odpočíte si na plážích s bílým pískem u blankytně modrého Indického oceánu!*) a manželé usnuli v láskyplném objetí. Na stropě se té noci objevil malý černý flíček, který nejen že nezmizel, ale začal se pomalu zvětšovat.

7

Před dvěma lety v Antibes, jižní Francie

Ten rok nemělo nic tu správnou teplotu: jedni to přisuzovali globálnímu oteplování, menší naivkové jevu El Niño, ale pro Helenu to bylo prostě jen strašně horké léto. I ty cikády v noci cvrkaly nějak unaveněji než jindy. Únava bylo slovo, které se pro to léto hodilo. Únava, strašná únava...

Helena se dívala do vln azurového moře ze soukromé pláže své letní vily, dolila si šampaňské a zjistila, že už je trochu teplé. Pro další led do stříbrného kyblíku si musela dojít sama, protože služebnictvo (mizející artefakt starých dobrých časů, který chtěla stůj co stůj udržet) ten den poslala domů a její manžel odjel do města pro vyčištěný večerní oblek. V duchu se proto proklela, unaveně se zvedla z lehátka a pomalu odešla po schodech vytesaných do skály nahoru na terasu. Byla nahá, ale nemusela se bát pohledů svých sousedů — okolní vily byly daleko a na její pláž stejně nebylo odnikud vidět. Jen z moře.

Se sousedy se už dávno nestýkali, nemovitosti všude okolo teď skupovali bohatí Rusové nebo Arabové ze Zálivu, už nic nebylo jako dřív. Dobří sousedé mizeli rychle — stejně jako elegance, slušnost a dobrý vkus.

Helena prošla pokojem a usmála se při pohledu na modrý obraz dívky. Kubistické obrazy Pabla Picassa nesnášela, ale jeho melancholické práce z raného modrého období měla ráda. Tomu ještě rozuměla. Mít Picassa v Antibes patřilo kdysi ke společenskému bontonu... Vědí vůbec ti dnešní Arabové,

že tady v Antibes žil? Nebo si domy vybírají jen podle ceny?

Helena došla do kuchyně a zamotala se jí hlava. Cítila brnění v prstech, které přecházelo do nohou, musela si na chvíli sednout.

Ještě jeden den, jeden den, a všechno bude dobré, jako když jsem byla mladá, uklidňovala se. Večer si oblékne šaty, které měla na sobě, když se poznali. Dlouho jí byly těsné, ale letos do nich konečně zhubla. Ten den měli s manželem výročí a chtěli být sami.

Poznali se v roce 1966 v Cannes na projekci filmu Muž a žena, který překvapivě vyhrál hlavní cenu. Jí bylo osmnáct, jemu dvacet a prožili spolu nejkrásnější léto na planetě. Měli pocit, že Slunce se otáčí kolem Země jen kvůli nim a jen kvůli tomu, aby jeho paprsky osvětlovaly okem sotva viditelné jiskření mezi nimi. Vzali se brzy, ale manželství jim (na rozdíl od spousty jejich vrstevníků) vydrželo a klapalo. Jen děti nemohli mít.

K desátému výročí jejich seznámení Helena dostala krásný dárek. Dominique nechal tajně v jejich vile vybudovat malý soukromý kinosál, a když přijeli v červnu do Antibes, čekala ji soukromá projekce filmu Muž a žena. Drželi se za ruce a plakali dojetím. Od té doby trávili výročí pokaždé stejně, stejně krásně.

Helena vstala, otevřela ledničku a začala lapat chladný vzduch. Ani nevěděla, jak dlouho tam takhle stála, ani neslyšela, že přijel Dominique, jen ucítila laskavý dotyk na ramenou.

„Odpočiň si, lásko.“

Její muž ji jemně objal, posadil do křesla a přikryl chladivým hedvábím.

„Odpočívat budeme večer,“ chabě zaprotestovala.

Pohládl ji po vlasech a dlouho se jí díval do očí. Viděl v nich ochromující bolest a velký strach. Přesto se na ni dokázal usmát. Nemuseli mluvit, oba věděli, co se ten večer stane. On si oblékne smoking, ona svoje šaty, v promítačce poběží jejich film, budou se držet za ruce... a odejdou spolu.

Když jim na klinice primář oddělení tichým hlasem sdělil, že Helenina nemoc je v posledním stadiu, Dominique překvapený nebyl. Dávno to tušil, a měl tak čas vymyslet k jejich výročí poslední dárek – společnou smrt. Bez Heleny nemohl žít ani vteřinu.

Majordomus, který je druhý den ráno našel, dva mrtvé, do posledního dechu milující se manžele, dvě těla s propletenými prsty, si s pohnutím přečetl vzkaz napsaný úhledným rukopisem a důstojně vyřídil poslední pokyny.

Protože neměli děti, veškerý majetek v hodnotě přesahující tři sta milionů eur odkázali na výzkum a hledání léku proti zákeřné chorobě, která jim zkrátila manželství. Sbíрку Picassa věnovali muzeu v Antibes, vila připadla majordomovi. Malý zlomeček peněz se rozhodli dát do svěreneckého fondu pro dívku, kterou před třemi lety adoptovali na dálku. Pohřbeni byli v jejich druhém domově na ostrově Martinik, a tím by se zdálo, že zde jejich příběh končí. Ale zhruba do měsíce přišla žaloba ze strany adoptované holčičky o tři sta milionů eur a začala absurdní soudní bitva.

8

Brusel: V Evropském parlamentu spalo celkem 137 lidí, když přišel na pořad jednání nenápadný zákon o finanční pomoci na stavby ekologických mikroelektráren v Africe. Zbylí poslanci zvedli ruku přesně podle pokynů svých sekretariátů a zákon hladce prošel. Byla to dřina, ale ten den měli odpracováno a všichni se už mohli věnovat svým příbuzným a známým na postech asistentů a asistentek. Pro restaurátéry v hlavním městě Evropy začínal docela hezký den a tisícům mušlí končil jejich celkem nudný život. Nikdo si nevšiml vloženého paragrafu 78, který upravoval do té doby zažitý pohled na adopce na dálku.

Štrasburk: Soudkyně Carla van der Vaart z Evropského soudu pro lidská práva zkontrolovala, jestli ve znění zákona nechybí paragraf 78, na kterém jí hrozně záleželo. Nebyl tam. To není možné! Soudkyně si zákon prošla znovu a ulevilo se jí. Musela se ve spěchu přehlédnout. Jindy chladná a nepřístupná žena se mírně usmála, vypnula svůj pracovní mobil a vytáhla z něj baterii. Z jiného mobilu zavolala na číslo s velice zajímavou předvolbou a trochu strojeně se objednala k holiči (předem naučenou větu vyslovovala pomalu a pečlivě, jako by to byl nějaký kód). V poštovní schránce Evropského soudu přistála ještě ten den odpoledne bezchybně vyplněná stížnost.

Ženeva: Na anonymním kontě v malé privátní bance přibýlo pár sympatických nul.